

Kampskib, nemlig Mansøreltheden. Men her siges der, at Letheden ved Strypingen navnlig gjælder Rorets Virksomhed, men ikke Dampstyreapparatets. Men jeg troede dog, at det havde sin Betydning, hvorledes Dampstyreapparatet vilde kunne anvendes, navnlig i vanskelige Tilfælde, og dette er altsaa ikke nogen nysgigtig Prøve. Jeg siger altsaa, at disse tre Betingelser, der ere nødvendige for et Kampskib, ere ikke opfyldte. At Artilleriet er absolut godt og brugbart, har ikke viist sig paa dette Logt. Pandserets Modstanderne er ikke prøvet — selvfølgelig — og selv Styreapparaterne kunne dables. Det siges ogsaa om Artilleriet, at en vigtig Sag er bleven konstateret. Og hvad er det da for en vigtig Sag i Retning af et Kampskib? Det er den vigtige Sag, at Granaterne til de store Kanoner ikke lade sig udshyde med den Hastighed, man har beregnet — men at konstatere denne vigtige Sag er ingen Konstatation af Kampdygtigheden; skulde det være et Skib, der var udrustet nu, skulde det være i en anden Retning. Naar jeg læser Chefens Beretning, undrer jeg mig over at træffe den Betegnelse, at som Kampskib er „Helgoland“ en Type, der har vundet den største Interesse for fremmede Marinere paa Grund af dets Artilleri, Pandser og ringe Displacement. Jeg maa spørge: have de fremmede Marinere Repræsentanter været ombord paa Prøvetogtet? Havde de Folk ombord paa Prøvetogtet, hvor Granaterne gik istykker i Mundingen og ødelagde Kanonerne, og beundrede de dem derfor? — Ja, jeg beundrer dem ogsaa, fordi de vare sterke nok til at fresse vort Mandskab, og det var lykkeligt! Havde de Folk ombord ved Prøvetogtet, siden Chefen kan indføre dem i sin Beretning om Skibet, og hvad have de da udtalt med Hensyn til Skibets Artilleristyrke, Pandser, Displacement osv.? Kunne vi ikke faa Afskrifter af disse Beretninger om dette Skib, som disse fremmede Marinere Repræsentanter havde sendt hjem til deres Regjeringer fra Prøvetogtet? Jeg antager, at der var et saa fortrøligt Forhold tilstede, siden de kunde faa Udgang til Prøvetogtet, at man nok kunde faa disse Afskrifter. Det vilde være en mere alsidig Veiledning til Bedømmelsen af Skibet end den, der her foreligger. Eller skulde de maaſte slet ikke have haft Udgang — hvad jeg vilde finde naturligt — til dette Prøvetogt? Men hvor i Alverden kunne de da komme med i en Beskrivelse af Skibets Tilstand under Prøvetogtet? Hvorledes man kan skrive samtidig eller før Prøvetogtet i fremmede maritime Skrifter uden at kjende Skibet, forstaar jeg ikke, medmindre denne Del af Rapporten skulde gjøre en vis politisk Virkning. Der er forskellige andre Bemærkninger i denne Rapport, som jeg kunde ønske at omtale, men jeg opholder jo det ærede Thing for længe. Der er dog imidlertid endnu en Bemærkning, jeg har at gjøre angaaende denne Rapport. Naar de Herrer have

læst Skibschefens Rapport, ville de have bemærket — ja det er udmærkede Mænd Altesammen, Marinere Mænd ere Altesammen udmærkede, jeg laster ingen af dem — at Skibschefen er den samme Marineofficer, som alt iforveien har bedømt Skibet og sagt sin Mening derom, og jeg synes, det vilde være fornøjet at forlange af den vedkommende Mand, at han skulde tænkes at kunne gaa til at fordomme sin egen, for 2 Aar siden udtalte Mening. Det er ikke altid fuldt paalideligt, naar man f. Ex. siger til en Dommer: døm om igjen, — men derimod, naar Sagen gaar igjennem 2 forskellige Instanser, først f. Ex. gjennem en Landvæsenkommission og saa igjennem en Overlandvæsenkommission, og de ere komne til det samme Resultat, saa er man mere tilbøjelig til at gaa ud fra, at Opfattelsen er rigtig. Men den høitærede Minister har søgt en Genvisning af Sagen til den samme Domstol, hvorved han allerede havde vundet forrige Gang, da Skibet var paa Logt, da Sagen laa til Procedure, om jeg saa maa sige, i 1879 for en bestemt Dommer, og denne dømt da ham og os imellem og sagde: den høitærede Minister har Ret. Nu vil den høitærede Minister rigtig gjøre det godt igjen og paany lade Sagen efterdømme; men saa sætter han den samme Dommer, der iforveien har givet ham Ret, og saa kommer han med hans nye Dom — naturligvis, vi kunne ikke forlange Andet, end at Dommen er den samme. Det kan være meget samvittighedsfuldt og oprigtigt, men jeg kan ikke sige som det ærede Medlem fra Helsingør, at den gjør et saa overvældende Indtryk paa mig. Jeg er virkelig ikke i Tvivl om, at den samme Skibschef maatte i det Besentlige blive i denne Sag derved, men der skaar imidlertid Noget, som jeg gjerne vilde bemærke angaaende dette. Der tales om, at under den høie og krappe Sø holdt Skibet med Lethed sin Kurs, medens de andre Pandserfibe maatte søge i Lø, og der fortælles saa dertil, at det uden Vanskelighed „vilde kunne have brugt sit Batteri“ — ja, men det er meget kjædeligt, at det ikke brugte det. Jeg vilde sætte megen Pris paa, om denne Beretning havde lydt paa, at under disse Forhold havde det brugt sit Artilleri paa den og den Maade, uden at det væsentlig forøgede Skibets Slingren osv., end naar man siger: Vi skønne — og det er anden Gang — at det uden Vanskelighed „vilde kunne have brugt“ sit Batteri. Nu vilde jeg have fat overordentlig Pris paa denne Beretning, hvis den havde lydt paa, at det i høi og krap Sø havde foretaget Skud med 10 og 12 Komers Kanoner — jeg fortæller dem iøvrigt ikke i, at de ikke vovede det; thi man kunde jo ikke vel være sikker paa, om ikke et Skud havde ryttet Skibet faalebes, at det var gaaet under i Bølgerne. Men noget Bevis paa, at dette ikke er Tilfældet, er ikke leveret; det er ikke leveret ved et Skjøn af den samme Dommer,